

Publicerad 2008-11-04 00:00 av Nerak

en vintersols sista strålar och en väg hem.

Jag står I kylan. Snön yrar förbi, men jag står kvar.

Endast en varm randig tröja har jag på mig för att skydda mot kylan. Men den stör mig inte. Snön yrar runt mig, men vad jag ser överväldigar alla de känslor som ber mig dra mig undan. Jag ser en skog. Jag ser ett hav av kristall. Jag ser en sol som skiner sina sista strålar för dagen. Jag ser berg som sträcker sig längre än vad ögat kan se. Men mer än något annat ser jag en tystnad. Den ligger i luften. Vilar mot alla mina sinnen, trots vinden, kylan och snön. Minns det jag har haft och det jag har. Jag lyssnar till tystnaden och minns mig själv. Ser de djävulskap och hjältedåd jag har gjort. Ser det svin som har fått folk att gråta och den hjälten som har räddat folk ur mörker. Minns de viktigaste valen jag har gjort. Den vägar jag har valt i mitt liv. Vad som än hade hänt så höll jag fast vid den. Då den dagen jag bestämde vad och vem jag ville vara så höll jag fast vid det. Min väg här i livets motsägelsefulla och opålitliga steniga väg.

I tystnaden, kylan och det kommande mörker står jag där och minns allt. Mörker och ljus, hat och kärlek. Förlåtelse och accepterande. Hade jag kunnat hade tårar nog fallit från mina kinder. Men mina tårar torkade ut för en lång tid sen.

Då det oundvikliga mörkret äntligen sätter sig rätar jag på min rygg. Jag stirrar för sista gången ut på detta landskap och beger mig iväg. In i mörkret och natten, mot värmen som väntar mig vid resans slut. I detta landskap ser jag min barndom och uppväxt. Endast lyckliga stunder är bevarade här. Här har jag fått uppleva tystnaden och lugnet. Det vackraste någon kan känna. Jag var tvungen att hålla min heder till detta landskap. Känna kärleken som jag numera kan se nästan överallt. Inte svika den jag är eller den jag var. För även om jag är ung, även om min väg endast just nu har börjat, så tror jag att jag har kommit tillräckligt långt för inte inte behöva vända om. För att inte behöva beskåda det som rättmätigt inte borde ha givits till mig.

Vid vägens slut skiner värmen ut i kylan. Jag närmar mig det, glad och njutfull av den stunden av lugn och frid jag just har upplevt. Känslan av att ha sett mitt liv under endast en kort stund. Dock är ibland värmen vid vägens slut inte i närheten av så bra som det man kan uppleva under resans gång.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nerak med Poeter.se id #19046 innehar upphovsrätten